

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Vezetetés.

„Óh, Uram, vezess engem!” — sóhajtja reggelenként sok-sok lélek. — „Úgy vágyom azután, hogy Néked engedelmeskedjem, hogy a Te akaratodat teljesítem!” — Milyen szép indulás.

Vajjon, mit mondanak ugyanezek az ajkak este? — A legtöbb fáradtan, szomorúan vallja be, hogy napja telve volt botlással, kudarcral. Hogy lehet ez?

Hétköznapjaink menete többnyire nagyon pontosan, részletesen meg van szabva. A helyzet, a körülmények, földi előjáróink már régen és sokszor kijelölték a teendőket és azok módját. Csupán vissza kellene emlékeznünk ezekre az utasításokra. Ami pedig a legfőbb, Isten Igéje világosan megmondja: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.” „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az” stb. Lehetetlen ezek betartása mellett elhibázni a dolgokat.

Hol hát a baj? Úgy hiszem ott, hogy az ember valami rendkívüli beavatkozást vár. Valami közvetlen hangot, közvetlen utasítást a mennyből. Büszke szíve csupán ezt nevezné vezetésnek.

Tény, — ezt sokan megtapasztaltuk, — hogy rendkívüli esetekben rendkívüli kijelentéseket ad az Úr. Neki van hatalma erre. Azonban ha a rendes kerékvágásban mehet az élet, akkor meg kell elégednünk azzal, hogy Bibliánk és földi útmutatóink szabják meg azt, amit tennünk kell.

A baj tehát az engedelmesség hiánya. Légy kész az engedelmességre földi életed minden vonatkozásában, minden pillanatában, éjjel és nappal — s megtapasztalod, hogy az engedelmesség jobb az áldozatnál és nagy békessége van annak, akinek étele és itala az, hogy az Ő mennyei Atyjának akaratát cselekedje. T. E. f. t.

Ha azt akarod, hogy istentiszteletre meneteled megáldott legyen, akkor ne úgy menj oda, mint az athénebeliek, akikről azt olvassuk az apostolok cselekedeteiről írott könyvben, hogy mindig valami újságot óhajtottak hallani, hanem úgy mint a bereaiek, akikről ugyanaz a könyv azt mondja, hogy teljes készséggel bevették az igét, s naponként tudakozták az írásokat.

Frommel E.

Annak növekednie kell, nékem pedig alábbszá- lanom.

(János 3:30.)

Vasárnap Rákoskeresztúron voltunk. Mikor vissza akartunk jönni és az állomáson a vonatra vártunk, egyszer csak megpillantottuk a vonatot. Amikor még messze, a szomszéd állomás előtt jött, nagyon kicsinynek látszott, mint egy játékszer, mellette, körülötte minden tárgy látható volt. Tudjuk az optikából, hogy minden test annál kisebbnek látszik, minél messzebb van és annál nagyobb a látszólagos nagysága, minél közelebb van. Amint elindult a szomszéd állomásról a vonat, mindig nagyobb-nagyobb lett és mind jobban eltakarta a kilátást. Végre, mikor a mi állomásunkon megállt közvetlen előttünk, nagyon nagy, valódi nagyságú lett és mindent eltakarta előlünk, semmi mást nem láthattunk tőle.

Jó szemléltető kép ez, a mindennapi életben gyakran előforduló példa arra, hogy megértsük, hogy Istent is annál kisebbnek látjuk, minél messzebb vagyunk Tőle. A természeti ember önmagát látja a legnagyobbnak és mindenkit, még az Urat is, önmagánál kisebbnek. Sőt az Urat oly kicsinynek tartja, hogy mellette, körülötte minden mást meglát: embereket, munkákat, szórakozásokat, a földi élet mindennapi dolgait, gondjait, ügyesbajos dolgait és ezek sokkal nagyobb helyet foglalnak el szívében, mint az Úr, Aki csak egy ici-pici helyet kap. Mint ahogyan az állomáson a nyílegyenes pályán megszire elláthatunk a természeti tárgyak és házak betöltötték a tért s a nagy területen a vonat csak, mint egy kis fekete, füstölő játékszer,

tűnt fel előttünk. Ha közeledünk az Úrhoz, Ő mindig nagyobb lesz előttünk és önmagunk és velünk a gondjaink, embertársaink, munkáink, stb. mindig megkisebbednek, az Úr növekvő nagysága mind löbbet eltakar a környezetből, végre, mikor egészen közel jutunk az Úrhoz hit által, akkor nem látunk mást, csak Őt, eltörlül Előtte minden, mi magunk is. És úgy járunk, mint Péter, Jakab és János, akik, mikor a Tábor hegyén voltak az Úr Jézussal az Ő megdicsőülése alkalmával és „szemeiket fölemelék, senkit sem látának, hanem csak Jézust egyedül.“ (Máté 17:8.)

Tudjuk, hogy az csak optikai csalódás, hogy minden, ami tőlünk messze van, kicsinynek látszik — még az óriási égi testek is — és ami közeledik, növekedik, de a valódi nagyság állandóan ugyanakkora. Így az Úr nagysága is valóban nem változik, Ő oly nagy, amint Salamon király mondja: „Ímé ez ég és az egeknek egei be nem foghatnak Téged.“ (I. Kir. 8:27.) Aki az Urat kicsinynek látja, önmagát csalja meg, sokkal nagyobb ez, mint az optikai csalódás, mert az szívbéli csalódás s aki ezzel a csalódással hal meg, az az örökéletre is megcsalta magát! Az Úr valódi nagyságán nem változtat az ember tévedése, Ő ugyanakkora mindig, fogadjuk el Őt és közeledjünk Hozzá mind jobban, hogy egészen Vele legyünk és maradjunk, hogy csak Őt lássuk egyedül. Óh, milyen boldog az a szív, aki az igazságot ismeri és az Úrral jár!

K. G.

GONDOLATOK.

A megaláztatással többet tanultam, mint minden győzelemmel.

I. Vilmos császár.

A BIBLIA KÖNYVEI

Jób könyve.

III.

Ki ez az Elihú, aki a 32 résztől hat egész fejezeten keresztül beszél Jóbhoz? Említettük már, hogy titokzatos alakja Melkisédekre emlékeztet. Fellépése nincs bevezetve, eltűnésének iránya nincsen jelezve. Magasabbrendűsége tűnik ki abból, hogy kritikájával nemcsak Jóbót illeti, hanem barátait is. A hang, amelyet használ, épen nem szelid, de modorában hasonlít ahhoz, amellyel a 38. fejezetben az Úr megszólal. Az álláspont, melyet képvisel, jóval magasabb a barátok álláspontjánál. Jóbnak nem a múltjában levő állítólagos titkos bűneért kell szenvedni. Bűne csak az, hogy mikor az Úr a szenvedést fegyelmező és nevelő eszközként akarja felhasználni, akkor nem érti meg az Urat. Ennek pedig az a következménye, hogy igazabbnak tartja magát Istennél.

Vannak, akik betoldásnak tekintik az Elihú hat fejezetét, mely bizonyos zökkenéssel illeszthető csupán az egész könyv eredeti gondolatmenetébe. Ez azonban tévedés. Igaz, hogy Elihú négy beszédet mond el egymásután s Jób ezek közül egyre sem válaszol, de ez csak azt mutatja, hogy most valami magasabbrendű személységgel van dolga. Mutatja azt is, hogy Jób megérett a kérdéssel való eredményes foglalkozás számára. Most már nem vitázik. Most már hallgat. Az eddig használt világosság elégtelenségét bizonyítják azok a kínos gondolatok, melyek benne lezajlottak. Most nincs fontosabb dolog, mint várni a több világosságra. Így lábal ki Jób abból

a lehetetlen helyzetből, amelyben oly sok ember megreked, amely előáll mindannyiszor, valahányszor több világosságot kellene kérned s te mégis a régi világosságodhoz ragaszkodsz s abban botorkálsz.

Az Úr beszédét két vonás jellemzi. Az egyik a feddés: Jób állásfoglalásának pellengérré állítása. A másik a segíteni akarás vágya. Az Úr, akivel Jób szemben találja magát, nem tűrheti azt, hogy valaki föléje kerekedjék. Nem is azzal jön segítségére Jóbnak, hogy beláttatja vele, hogy miért volt igaza neki, hanem azzal, hogy hitet igényel. Ez a hit pedig abból áll, hogy az Úrnak mindenkép igaza van. Ez a hit azért nem vak hit. Mihegyest valaki elfoglalja, megért mindent abban a mértékben, amely mértékben arra a szív nyugalma és a lelkiismeret szeplőtlensége érdekében szükség van. Ebben a megértésben különböző dolgokra jön rá az ember. Például arra, hogy a szenvedéssel az Úr minket egyes bűneinkre való tekintet nélkül is tisztítani akar. Továbbá arra, hogy mi a szenvedésben bebizonyítjuk hitünk erejét Isten és emberek előtt. És ha a helyzet úgy mutatná: „Hisz ez a szenvedésed nem növelheti embereket előtt Isten dicsőségét”, — akkor is növelheti a mennyei seregek előtt.

Jób nyilatkozatából a könyv végén sokat megtudunk. „Az én fülemnek hallásával hallottam Felőled, most pedig szememmel látalak Téged.” Jób csak másodkézből ismerte az Urat, nem volt neki közvetlen személyes összeköttetése. Hogy is érthette volna meg így az Urat! De Jób megalázkodik: „Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban.” Igen, mert rajta múltott, hogy már korábban nem lépett személyes, élő közöségbe az Úrral, akiről oly sokat

tudott s akivel szemben a viselkedése egyébként egész a megpróbáltatás idejéig olyan kifogástalan volt.

És ebben van Jób könyvének legszélesebb körre terjedő s a lényegre mutató tanulsága. Az egyes lélek az ő személyes életének megértéséhez nem nélkülözheti az Úrral való legbensőbb közösséget. Ez pedig más szóval azt jelenti, hogy mindenkinek külön szüksége van az Úrral való személyes lelki közösségre. Ez a személyes vonás annyira jellemzi Jób könyvét, hogy keletkezésének s kelendőségének idejét joggal teszik ez alapon a fogság utáni időre, amikor az egyesek személyes viszonya az Úrhoz kezd mind fontosabbá válni. Itt közelíti meg Jób könyve legjobban az evangéliumok ragyogó világát.

G. A.

Most csak feküdj!

*Most csak feküdj! Nem oldozhatlak még föl
A fájdalomból, mely most fogva tart;
Bár test és lélek most még meg nem épül,
Az lesz csupán, mit Megváltód akart.
Már rég nem terhelnélek e kereszttel,
De még az én időm nem érkezett el.*

*Most csak feküdj! De légy erős a hitben:
Sötétben is én itt vagyok veled!
Nem kell, bár földi szenvedés nyom itten,
Az égi vigaszt elveszítened.
Bízzál erőmbe, most még puszta hittel,
Mert még az én időm nem érkezett el.*

*Most csak feküdj! Ne félj, én el nem hagylak,
Mint eddig sem. Ne ejts ki hát panaszt,
S ha még nem érted, mért e próba rajtad,
Eljő az óra, hogy megérted azt,
Ha hangzik majd a boldog üzenet:
„Kelj föl és járj! Időm elérkezett.“*

Németből: Vargha Gyuláné.

A bűn hatalma.

Leonardo da Vinci, a híres festő éveken át festette az „Utolsó vacsora“ képét. Hiába keresett alkalmas modellt az Úr Jézus alakjának a megfestéséhez. Végre hosz-

szú idő után feltűnt neki egy karénekes a templomban, akinek a nemes vonásai, komoly, átszellemlült arca nagyon nagy hatással voltak rá. Beszélt ezzel a Bandinelli Pietro nevű emberrel és ő róla festette az Úr Jézus arcát. Évekig festette a tanítványokat, csak Júdás hiányzott még. Ő hozzá sem talált alkalmas modellt. Egyszer mikor az utcán ment feltűnt neki egy rongyos, kopott, piszkos, züllött kinézésű koldus az utcasarkon. Magával hívta és az készségesen ment. Amikor a festő a züllött alak vonásait jobban szemügyre vette kiesett az ecset a kezéből: Bandinelli Pietro volt. Ugyanaz az ember, akinek nemes, férfias vonásai a festővászonról felér gyogtak.

Bandinelli játszani kezdett, majd iszákos lett és fokról-fokra süllyedt. És a bűn változtatta át a nemes vonásait egy csaló, áruló arcává.

Nem adok.

„Kedves Nagy úr“ — könyörgött egy sápadt, szenvedő kinézésű asszony — „adjon nekem egy kis burgonyát. Ötéhes kis gyermek vár rám otthon. A férjem hónapok óta beteg, én meg nem keresek semmit sem.“

„Nem lehet, Fehérné, nekem is kell a pénz“ — felelte ridegen Nagy.

„Nagy úr, csak egy néhány szem burgonyát adjon, hiszen olyan jó termése volt.“ — „Nem lehet, hányszor mondtam még, nem lehet.“ Szegény asszony zokogva mondta még: „Miből veszek gyógyszert a férjemnek, ha az utolsó filléremet is kiadom? Mit adok holnap enni?“ „Mi közöm hozzá, hagyjon békében“ — felelte a férfi és ostarával a lovak közé csapva elhajtott.

Hazamenve ott találta síró gyer-

mekeit apjuk holtteste mellett, neki már nem kellett többé gyógyszer.

Nagy eladta jó pénzen a burgonyát és vidáman indult hazafelé. Több ismerősével találkozott, akik köszöntek és szótlanul továbbmentek. Nagy azt gondolta magában, hogy bizonyosan irigylik őt nagy jövedelméért.

Már látta messziről a tágas udvarukat. Senkiséim volt kint. Vajjon miért? A kapuban találkozott a lelkésszel, aki elmondta, hogy két gyermeke elment a folyóba fürdeni és az örvénybe fulladtak. Már csak a holttestüket láthatta.

Nem volt már kinek gyűjteni a sok pénzt.

Másnap egy burgonyával megpakott szekér állt meg Fehérné háza előtt. Nagy összetört szívvel kért bocsánatot Fehérétől, most már látott mindent. Megígérte, hogy ezentúl segíteni fog rajtuk és két gyermeket egészen magához vett.

Hogy gyógyult ki a zúgolódásból?

Egy lelkész látogatóba ment egy nagyon nyűgös, házasártos beteghez, aki a hozzátartozóinak az életét nagyon megnehezítette. A lelkészt is sok panasszal fogadta, de ez ismerve a beteget közbevágott: „Barátom, talán először adjunk hálát!” „Hálát adni, Tiszteendő Ur? Hálát adni? Miért? Nekem ugyan nincs okom a hálaadásra,“ „Nem szégyenli magát?“ — mondta a lelkész — „majd én hálát adok maga helyett.“ Kezeit összekulcsolva imádkozni kezdett.

„Mennyei Atyám, én, zúgolódó Jónás, jövök most tehozzád, hálát adni a te jószágodért, hogy én, annyi kegyelmet tapasztalok meg mindennap, főbbet, mint amennyit el tudnék mondani. Hálát adok, hogy a szobámban nincsenek le-

gyek, hogy olyan jó ágyban fekehetem, amíg mások rossz fekvőhelyen kénytelenek sínylődni. Hálát adok azért is, hogy ami ételt, italt csak kívánok, megkapom. Hálát adok azért is, hogy a családom és az orvosom olyan szeretettel gondoz, dacára annak, hogy én házasártos, türelmetlen és gonosz vagyok. Hálát adok azért is, hogy még nem volt olyan éjjel, hogy 3—4 órát ne aludtam volna. Hálát adok, hogy küldtél egy embert, aki végre egyszer alaposan megmondja nekem a véleményét és azt is, hogy én milyen nyomorult teremtmény vagyok és te, Uram, milyen kegyelmes vagy hozzám. És Te Atyám mindennek dacára, megkegyelmezel nekem és ha ezt az életemet befejezem, adsz számomra egy más, egy új dicsőséges életet és hogy a Te könyörülő kezéd tartani fog akkor is, ha az én erőm elfogy. Milyen gazdag is vagyok én ebben a reménységben.“

„Lelkész Ur, hagyja abba“ — kiáltott a beteg — „nem akarom többé panaszra nyitni a szájamat, csak az Urat dicsérni és hálát adni.“

KÜLMISSZIÓ

Fatima története.

(2)

Fatima anyja a kórház közelében lakott és gyakran látogatta meg leányát. Amikor elérkezett a nap, hogy vissza menjen Liggiusné intézetébe, az anyja erővel kivitte. Féltette a leányát a keresztyén nevelés befolyásától. Hiába próbálta a misszió kiszabadítani, a gyermek kiskorú volt és így az anyának joga volt hozzá.

Júliusban egyszerre megjelent Fatima L.-nénál és elmondotta az utóbbi hónapok szomorú történetét. Mert nem akart a prófétára esküdni

és más hasonló, a lelkiismeretét nyugtalanító dolgot tenni és mert kijelentette, hogy ő követni akarja az Úr Jézust, megverték és az anyja meg akarta ölni. Az anyja elvitte egy ismeretlen helyre és napokon át elzárva tartotta. Május és június hónapokra elküldte Aziz seikhez szolgálni. Ez az Úr csudálatos kegyelme volt, mert Aziz seik és felesége időközben, anélkül, hogy Fatima anyja tudott volna róla, megismerte az Úr Jézust és megtért. Aziz seik tanító volt a keleti nyelvviskolában, ahol a fiatal miszszionáriusok tanulták a keleti nyelveket. A seik később egyszer elmondta, hogy Fatima korán reggel felkelt, hogy énekeljen és imádkozzék. A leányka jámbor hite nagy hatást gyakorolt a seikre és az ő hitéletének is komoly lökést adott. Júliusban a seik és a felesége elutazott. Fatima azt gondolta, hogy hazamegy egy napra és azután elmegy L.-néhez. Csakugyan hazament és másnap azt mondta, hogy elmegy valami édességet venni.

Ez nem kellett senkiben sem gyanút és így minden akadály nélkül érte el a legközelebbi villanyost. Az volt a legnehezebb, hogy nem tudta, hogy hogy kell az otthonba menni. Hogy menjen oda? Hitte, hogy oda fog találni. Útközben így imádkozott: „Uram, fogd a kezemet, én még olyan kicsi vagyok.“ Mialatt imádkozott, felszálltak Kamil Mansur effendi gyermekei. A gyermekek mindjárt összebarátkoztak és Fatima elmondta, hogy hova szeretne menni, de nem tudja az utat. A gyermekek mondták neki, hogy menjen velük, majd ők megmutatják neki az utat. Kamil Mansur egyike a leghűségesebb és bátrabb mohammedánból áttért keresztyéneknek, félelmet nem ismerve küzd az Evangélium világosságáért. Beszélt Fatimával és

azután szólt a legnagyobb leányának, hogy kísérje el. És így az Úr vezetésével elérte a célját. Alig egy félóra mulva megjelent nagyon haragosan az anyja. Liggiusné azonban nem eresztette be, azt mondta, hogy jöjjön majd vissza, ha már nem lesz ilyen haragos.

Néhány nap mulva megjelent az intézetben Fatima mostoha-nővére és azt mondta, hogy azért jött, hogy ő is megtanuljon mindent. A valóság azonban az volt, hogy ki akarta kémlelni, hogy mit tanítanak ott az intézetben. Néhány nap mulva eltűnt. Izgalmas napok következtek Fatima számára. Több-ször bement Liggiusné szobájába és azt mondta, hogy ő nem akar többé hazamenni, mert az anyja, amikor otthon volt, meg akarta ölni. Meg akart keresztelkedni. 1926 július 26-án a leányok az egyik tanítónővel a templomba indultak. L.-né a kapuból még utánuk nézett. Alig néhány lépést tettek, amikor hangos sikoltozás hangzott L.-né felé. Kiszaladt és csak annyit látott, hogy Fatimát az anyja torkon ragadta. Fatima kétségbeesetten kapaszkodott az egyik leány bő ruhájába. L.-né odaugrott és megfogta a leányka kezét, de Fatima anyja hirtelen kiragadta a kezéből. Matariába hurcolták és onnét vonattal Kairóba. Másnap adott neki az anyja egy márkát, hogy megnyugtassa, de Fatima elhatározta, hogy visszamegy az intézetbe.

Másnap megkísérelte a szökést, de amikor fel akart szállani a vonatra, látta, hogy a szülei már ott vannak. Megkért a vonaton két bennszülött evangélistát, hogy védjék meg. Az anyja is felszállt és kegyetlenül ütlelni kezdte Fatimát. Az utasok eleinte védelmükbe vették, de amikor hallották, hogy keresztyén akar lenni, akkor lelőtték a vonatról.

(Folytatjuk.)

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Szept. 1. Jer. 31:1—14. Luk. 7:4—10. „Az utolsó idők”, Isten ígérete szerint még felséges kegyelmi idők lesznek Izrael számára. Megemlékezik az Úr minden ígéretéről, amelyet tett valaha ennek a népnek és beteljesíti azt. A pogány népeknek és természetesen a pogányokból lett keresztyéneknek is meg kell majd látniok, hogy az Úr csak ideig-óráig vetette el Izrael népét, de nem végképen. Jó volt a, ha a mai keresztyének is számolnának ezekkel az ígéretekkel, akkor más szemmel néznének Izrael népére.

Szept. 2. Luk. 10:23—37. Róm. 3:21—28. Márk 12:41—44. I. Péter 2:1—10. Nemcsak a törvény betűin rágódó zsidóknak volt szükségük erre a világos és erőteljes meghatározásra, amellyel Pál apostol itt az evangélium intelmét és jelentőségét elébük tárja, hanem szükségé van erre a mai, részben tövényeskedő, részben teljesen hitetlen keresztyénségnek is. Mily csekély töredék az, amely tudja, valja és életével bizonyítja, hogy ingyen kegyelemből igazult meg a Krisztus Jézusban való váltság által. Pedig csak ez a kicsiny töredék az igazi keresztyén, igazán a Krisztus testének, a láthatatlan egyháznak tagja.

Szept. 3. Zsolt. 19. I. Tim. 3:14—16. Két hatalmas bizonyágtételét látja a zsol-tárról Isten hatalmának és dicsőségének; egyik a természet, a másik Isten törvénye. A természetben is minden Isten dicsőségét hirdeti s Isten akaratának engedelmeskedik. Isten törvényének tökéletessége pedig úgy lesz nyilvánvalóvá, ha az ember, akinek adatott ez a törvény, engedelmeskedik is annak. Megragadó, hogy Dávid, mikor annak a vágyának ad kifejezést, hogy még gondolatai is Isten kedve szerint valók legyenek, Megváltójának nevezi Őt. Igen, megváltó Istenre van szükségünk, hogy Isten törvényeit betölthessük.

Szept. 4. Jer. 31:15—22. I. Tim. 4:6—16. Az Úr nem akarja a hitetlenek halálát, hanem azt akarja, hogy mindenki megtérjen. Alig várja, hogy valakin könyörülhessen és bűneit megbocsáthassa. De igazságát és szentségét sem tagadhatja meg, azért kell bűnbánatot és megtérést kívánnia egyesektől is, népektől is. Oh, bár meghallaná a magyar nép is szeretetteljes hívó szavát: „Jöj vissza, jöj!”

Szept. 5. Jer. 31:23—37. I. Tim. 5:17—25. Lehelne-e édesebben hangzó szavakban kifejezni a vágyakozó, sóvárgó,

megmenteni akaró szeretetet, mint amilyenekkel kifejezi ezt itt az Úr? A 25. és 26. versnek drága ígéretei még csak mintegy előhangja azoknak a még felségebb ígéreteknek, amelyek a 28. és 31—33. versekben elhangzanak. Igen, az Úr mindenre kész, csak Izrael népe legyen kész szívét Ő felé hajtani. S ma is kész az Úr minden áldását kiönteni bármely népre, amely aláztat és engedelmes szívvel keresi Őt.

Szept. 6. Jer. 33:1—11. I. Tim. 6:1—12. Az Úr minden időben támasztott olyan lelkeket, akik hűséges imádkozással hordozták szívükön sokaknak a lelki javát. Ilyen volt Jeremiás is. Az ilyeneknek mondhatja az Úr: „Kialtí hozzám és meg felelek.” A kicsiny seregek imádkozása és kiáltása egy-egy nép lelkifelébredéséért ma sem jábavaló. Az Úr talán elhalasztja a feleletet, de a maga idejében megadja. Várjuk mi is az örömmek és vigasságnak szavát felhangzani a mi szegény magyar népünk között s ezt nem külső, hanem belső felszabadulás fogja előhívni.

Szept. 7. Jer. 35:12—22. I. Tim. 2:1—10. Isten nem feledkezett meg Dávidnak, hűséges szolgájának tett ígéretéről, sőt újra meg újra megújítja azt. S nem földi királyokra céloz ígéreteivel, hanem arra az örökkévaló királyra, aki Dávid magvából származott, akinek trónja soha meg nem rendül, aki uralkodik ma is s akinek uralkodása egyszer a maga teljes fényében és dicsőségében fog ragyogni, amikor eljő, hogy kormányozza a népeket igazságban és szentségben. Várjuk Őt, a nagy Királyt!

Szept. 8. Jer. 37:1—15. Zsolt. 50:14—23. Isten gyermekeire mindig leselkednek a hitetlenek s igekeznek őket bajba juttatni. Jeremiásra, a hűséges prófétára is ez a sors várt. Jeruzsálemet ellenség fenyegeti, a Kaldeusok jönnek ellene, Egyiptom pedig a maga segítségével, visszavonul. A helyzet elég nehéz és zavaros. De zavarosan legkönnyebben halásznak a sötétség fiai. Jeremiást is könnyű meggyanusítani és börtönbe vetni. Hányszor történt ilyesmi azóta is, ha nem testi, hát lelki értelemben.

Szept. 9. Luk. 17:11—19. Gal. 5:16—24. Ján. 5:1—14. I. Tim. 1:12—17. Milyen különbség van az olyan ember élete közt, aki testben jár, s az olyan közt, aki Lélekben jár. Két teljesen külön világ ezeknek a világa. Az egyik a világ feje-

delmének (Ján. 14:30.) hódol s ez által vezeltetik, amint megszabadult ettől az uralomtól s új királynak a vezetésé alá került, a testet megfeszítette s életének gyümölcsei azok a felséges gyümölcsök, amelyeket Istennek Lelke hoz benne létre. Mily boldog, örömteljes élet ez, ki ne vágyakoznék utána?

Szept. 10. Zsolt. 24. II. Tim. 1:1—14. Az Úré a föld és annak teljessége, az Ő hatalmában van minden. De hozzá közel, szentségének helyére csak azok juthatnak, akik Őt igazán keresik s akik megmosták ruháikat a Bárány vérében. Ezek azok, akik tiszta szívvel és ártatlan kezekkel tudnak szolgálni Őneki s akik örömmel várják, hogy megnyiljanak az örökkévaló kapuk s bevonuljon rajtok a dicsőség királya, hogy uralkodjék minden szem láttára mennyen és földön s lábai alá vesse ellenségeit. A várakozók, vagy az ellenségek közt vagy-e? Ez a te lelkednek legnagyobb kérdése.

Szept. 11. Jer. 37:17—38:6. II. Tim. 2:1—13. Csodálatos, hogy az emberek nem szeretik hallani az igazságot. Az olyan próféta, aki elibük tárja bűneiket, aki figyelmezteti őket, hogy térjenek meg, mert különben elveszik engedtelenségök jutalmát, az nem kell nekik. A világ csak a hamis prófétákat szereti, akik hízelegnek neki, meg akarja magát csalatni s meg is van csalva. Az igazság hirdetőivel mindig gonoszul bánt a világ, azok helye a börtön, a bitófa, a máglya s azé, aki nemcsak hirdette az igazságot, hanem maga volt az igazság, — a kereszt.

Szept. 12. Jer. 39:1, 11, 12, 40:1—6. II. Tim. 2:14—26. A maga népe csak hálátlansággal, csak börtönnel tudott fizetni Jeremiásnak, igazságaért és hűségéért s íme, az idegen király kész rajta segíteni és kiszabadítani. A zsidó nép avval is tetézte vétkét, hogy Jeremiással úgy bánt s még jobban magára vonta az Úr haragját és a büntetést. De hűséges szolgája számára az

Úr kirendelte a szabadítót, mert „mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi.” (Péld. 16:7.)

Szept. 13. Jer. 41:1. 42:1—16. II. Tim. 3. Asúlyós dorgálás csakugyan nem volt hiábavaló. Izrae' népe kész magát megalázni és könyörögve jön Jeremiához. Mikor bajban vannak a világ gyermekei, akkor érzik, hogy az ő imádságuk nem hatol föl úgy az égbe, Isten trónusához mint az Isten gyermekeinek hívő imádsága. Bár emlékeznének meg errőlakkor is, mikor jól folynak dolguk s ne gúnyolódniának a hívők folytonos imádkozásán, amelyről nem is sejtik, hogy az mennyi veszedelmet háríthat el az ő fejük fölől is.

Szept. 14. Jer. 43. II. Tim. 4:1—8. A megalázkodás csak addig tartott, amíg a próféta Istennek olyan parancsait nem jelentette ki a nép előtt, amelyek nem voltak neki kedvére. Ha Isten épen úgy volna hajlandó segíteni az emberen, mint ahogy az azt elgondolja, az tetszenék a gőgös embernek, de ha Isten az Ő szent és tökéletes gondolatai szerint másképen akar segíteni, akkor újra kész a lázadás, a dacos ellenállás. Oh milyen gonosz volt az emberi szív akkor is, vajjon nem ilyen-e ma is?

Szept. 15. Jer. 44:1—8, 26—30. I. Kir. 17:8—16. „Miért szerettek nagy veszedelmet a ti lelketek ellen?” ezt kérdi az Úr. Nem érzik-e ki ebből a kérdésből a mély fájdalom, amelyet Isten érez a fölött, hogy büntetnie kell, mikor áldani szeretne? Istennek fáj a hitellenek veszedelme és lelki ha'ála, meg akarná menteni őket, de megmentetésük éppen abban állna, ha engednének az Úrnak, s ha ezt nem teszik, hogy mentse meg őket az Úr?! Tehetett-e Isten többet, minthogy egyszerűlt Fiát halálra adja, s mégis hány lélek megy el ma is könnyel Isten szeretetének eme megnyilatkozása előtt s szerez nagy veszedelmet a maga lelke ellen, Isten atyai szívének mélységes fájalmára?! Vargha Gyuláné.

Ha az óra elromlik, akkor nem a mutatóján kell igazítani, hogy ismét jól járjon, hanem a szerkezetet kell megjavítani. s akkor a mutató is jól fog mutatni. Így van ez az emberről is. Nem a külső életén kell javíthatni, hanem a belső életet kell megújítani, s akkor a külső élet is mást fog mutatni.

Az esteli óra a leszámolásnak, a magunkbaszállásnak órája, de sokszor az elbágyadásnak, a fáradságnak órája is. Ne engedd azért a reggeli órát elrabolhatni magadtól, mert a reggeli csendes órát helyre nem hozhatod egész nap se. Izraelben szent volt az elsőszülött. Legyen gondolataidnak elsőszülötte az Úrnak szentelve. Frommel E.